

Dierbare Christengelovigen,

Het Introïtus van deze zondag is best wel heftig. *“Averte mala inimicis meis”*: *“Wend, o God, de rampen af op mijn vijanden”*; *“In veritate tua disperde illos”*: *“omwille van Uw trouw: vernietig hen”*.

Dertien vredelievende monniken die al zingend vragen aan God om hun vijanden te vernietigen. Gaat U er wat ongemakkelijk van op Uw stoel zitten? Goed zo! Het is goed om ons te laten uitdagen door de liturgie en de teksten van de heilige Schrift. Wat zal de zondagsmis ooit veranderen in ons leven als het slechts een gezellige routine is?

Was U trouwens naar een Nederlandse Mis geweest, dan was U van dit ongemak gespaard gebleven, want daar heeft men gewoon het vers 7 vervangen door het vers 8 en klinkt het: *“Van harte breng ik een dankoffer en wil ik Uw goedheid prijzen, Heer.”*

Maar de feiten zijn wat ze zijn: eeuwenlang heeft de Kerk deze harde psalmregels gezongen in haar liturgie. Meer nog: aangezien de psalmen een heel belangrijk deel vormden van het gebed van Christus, weten we dat ook de Heer ze in Zijn mond heeft genomen.

Maar hoe is het mogelijk dat Degene die ons oproept om kwaad niet met kwaad te vergelden, om geleden onrecht geduldig te verdragen, ja, die ons zelfs vraagt om onze vijanden te beminnen, hoe is het mogelijk dat Dezelfde Jezus Christus ons vergelding laat afroepen op onze vijanden?

Misschien kan het Evangelie van vandaag wat meer licht werpen op deze paradox.

De knechten van onze parabel komen bij hun meester en vragen of ze het onkruid dat de tarwe bedreigt mogen uittrekken en vernietigen.

Het eerste wat opvalt in het antwoord van hun Heer, dwz. van de Mensenzoon, van Christus, is dat hij de knechten niet berispt of veroordeelt. Wel in tegendeel. De wil om misdadigers te straffen komt voort uit de deugd van rechtvaardigheid, één van de vier kardinale deugden, dwz: die deugden waarvan geheel ons zedelijke leven afhangt. Zonder rechtvaardigheid is dus geen deugdzaam leven mogelijk. En rechtvaardigheid impliceert ook straf, want de deugd van rechtvaardigheid bestaat erin dat men aan elkeen datgene geeft wat hem toekomt.

Elke legitieme autoriteit heeft dus niet alleen het recht, maar ook de plicht om het onkruid te wieden. Zo heeft God het van in het begin gewild en zo heeft Hij het ook zelf in praktijk gebracht, denk maar aan de gebeurtenissen rond de zondeval of de zondvloed. De gehele schepping is inderdaad gebaseerd op deze orde van de legitieme autoriteit: God over de mens, de mens over de planten en de dieren, de ouders over hun kinderen, de overheden over hun onderdanen enz.

Christus heeft aan deze orde niets veranderd. Wel in tegendeel: ook de katholieke Kerk die Hij stichtte is een orde, hiërarchisch in haar natuur, gegrondvest op en onderworpen aan de Apostelen en op de rots die Petrus is. Zij zijn op hun beurt weer onderworpen aan God en aan Zijn Openbaring in Jezus Christus.

Ieder van ons heeft dus de plicht om het onkruid te wieden in dat veld waarover hij autoriteit heeft. Om het met de woorden van O.H.V. Benedictus te zeggen: *“Hij moet de ondeugden met wijsheid en liefde uitroeien. Barmhartig, voorzichtig en zonder overdrijven.”* (vgl. Regel 64) Die laatste opmerking is natuurlijk ook belangrijk. Dom Delatte merkt op dat verontwaardiging over de laksheid van de autoriteiten bijna altijd van de jeugd en de onervarenheid komt. *“De meest ongeduldigen om de gestrengheden af te roepen op hun broeders”,* zo schrijft hij, *“zijn ook het snelst verwonderd wanneer de opmerkingen hen zelf treffen.”* En hij voegt er het volgende aan toe: *“Laat het aan de abt over om slechts dan tussenbeide te komen wanneer hij het noodzakelijk vindt en op die manier die hij gepast acht.”*

Dat is uiteindelijk ook de houding van onze psalmist: hij is weliswaar verbolgen over de onrechtvaardigheid van zijn vijanden, maar hij neemt niet het heft in eigen handen: hij legt alles in handen van de legitieme autoriteit, namelijk van God.

En zo komen we tot de les van onze parabel.

Wees gerust, zegt Christus ons, het onkruid zal niet blijven staan tussen het koren. Ooit komt de tijd van de afrekening en dan zullen de onrechtvaardigen hun verdiende loon ontvangen. Of dacht u dat God de uitbuiting en het misbruik van kinderen en armen ongestraft zou laten? De moord op het zwakke en onschuldige leven? De wraakroepende zonden tegen de natuur? De vernietigingskampen, de folterkamers, de mensenhandel, de godslaster? Nee, laat het duidelijk zijn: de verstokte zondaars zullen niet oplossen in het niets na hun aardse leven, zoals sommigen dat beweren. Zij worden in de vuuroven van de hel geworpen en dat voor eeuwig.

Maar de Heer voegt er één verduidelijking aan toe: het komt niet aan de knechten toe om te beslissen wanneer dat zal gebeuren, alleen aan de Heer zelf. Hij alleen is de Heer van leven en dood. En in Zijn grote barmhartigheid heeft God een enorm geduld met ons: Hij laat ons de tijd van dit aardse leven om ons te bekeren van de zonde. Een veld waarover wij allemaal autoriteit hebben is in eerste instantie onze eigen ziel: daar mogen wij zoveel onkruid wieden als we maar willen.

Verder vraagt Hij ons om te delen in Zijn geduld en barmhartigheid. Zolang we nog in dit lichaam leven, is alles mogelijk, niets verloren. Zelfs de grootste zondaar kan zich bekeren door onze liefde, door ons voorbeeld en gebed. Laten we het maaien maar aan God en Zijn engelen over. Wij zijn geroepen om, door Gods genade, het gist te zijn in het deeg, zodat allen tot bekering komen en er alleen maar koren en geen onkruid overblijft.

De enige echte vijand die wij immers hebben in dit leven is de duivel: hij die het onkruid zaait. Moge God al onze rampen op hem en zijn kompanen afwenden. Wij voor ons deel gaan vol goede moed verder op onze tocht naar het Koninkrijk van onze Vader, waar de rechtvaardigen zullen schitteren als de zon. Amen.